

HORIA TECĂU

*Viata
în ritm de*
TENIS

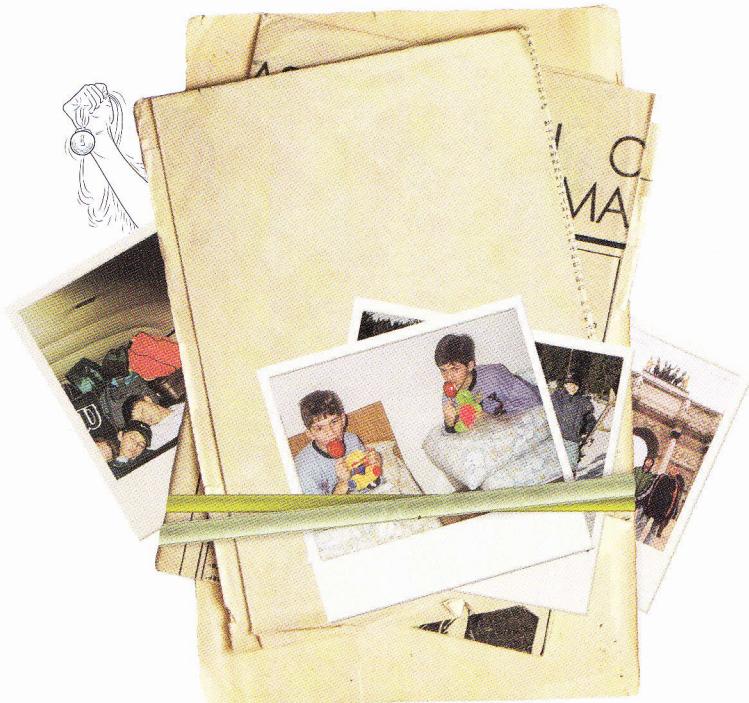
WIMBLEDON

HORIA TECĂU

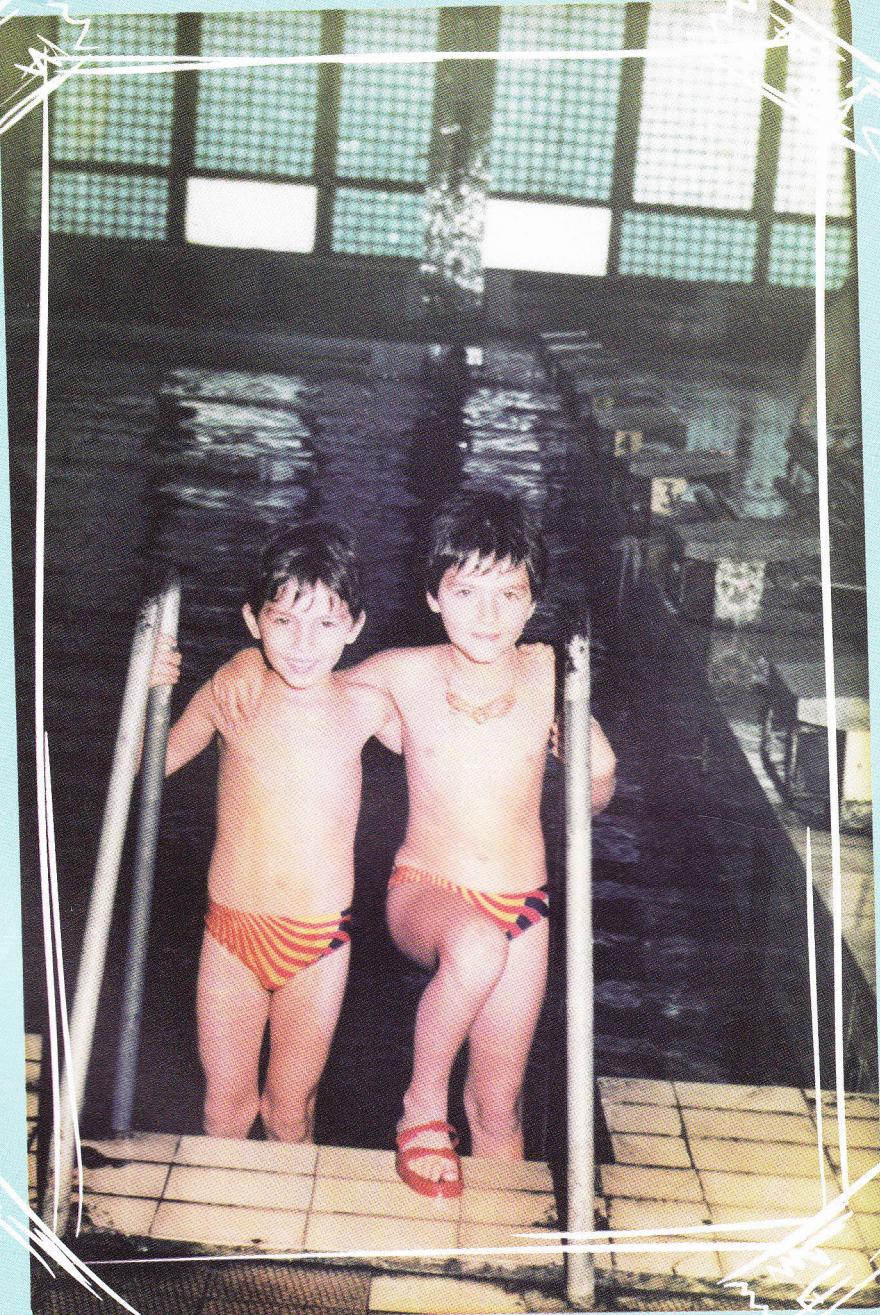
Viață în ritm de tenis

Concept editorial de
RALUCA DINCA

CURTEA VECHE

LIBRIS

La început a fost înotul

Capitolul I

Puțini știu că primul sport pe care l-am practicat a fost înotul, și nu tenisul. Eram încă la grădiniță când părinții mei ne-au înscris pe mine și pe fratele meu mai mare, Andrei, la o grupă de înot. Era oarecum firesc, dat fiind că locuiam în Constanța și toată vara ne bălăceam în apă mării. Mai mare rușinea ca un constanțean să nu știe să înoate!

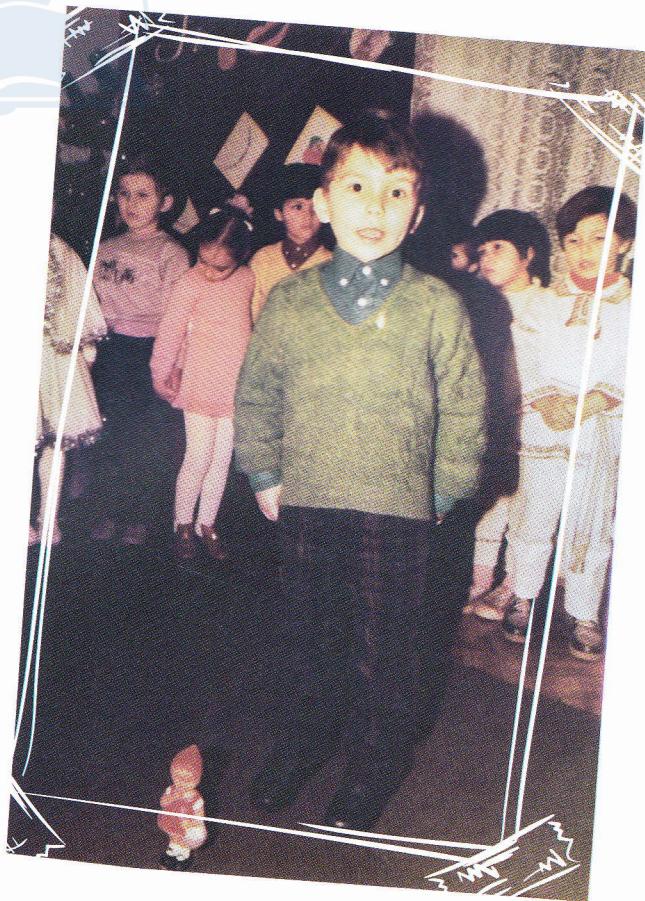
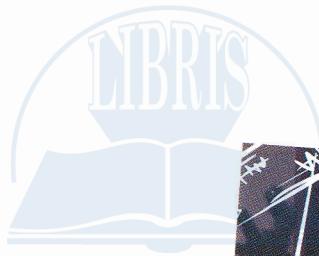
La cinci ani, am și câștigat prima mea medalie de aur la un concurs regional, în proba de 50 de metri spate. Ce emoții am avut! Parcă le simt și acum... N-ai cum să uiți primul succes, îți rămâne în inimă și-n minte pentru totdeauna. A fost prima diplomă pe care am adus-o acasă, iar atunci mi-am dat seama că ***îmi doream*** să mai primesc și altele. Mama și bunica strângneau cu grijă premiile câștigate de mine și de Andrei. Nu le-a scăpat nimic. Mai aveau puțin și inventau niște diplome doar ca să mai colecționeze ceva. Glumesc, bineînțeles. Au făcut bine, pentru că **acum am ce să-ți povestesc**.

Povestea cu înotul a picat la momentul potrivit, în sensul că în perioada aceea eu și Andrei, care era mai mare decât mine cu un an și opt luni și cu care, de altfel, semănam destul de tare, ne aflam într-o permanentă competiție. Făceam concurs din absolut orice – chiar și când

mergeam pe stradă. De fapt, cred că e vorba de o etapă cât se poate de firească în relația dintre doi frați, când cel mic vrea mereu să-l întreacă pe cel mare. Așa că Andrei a fost primul meu competitor și împreună ne-am format acel *spirit de competiție* care-i stăpânește pe toți sportivii.

Ca să ajungem la bazinele de înot, plecam pe jos de acasă, de mână cu mama sau cu bunica, luam autobuzul până la capăt de linie și de acolo

mai mergeam puțin. Așa că era mai mult decât un simplu drum la bazinul de înot. Era și o plimbare **în familie**, un ritual care a început să se conțureze în viața mea: drumul către antrenament pe care mai târziu aveam să-l fac de mii de ori, în diferite colțuri ale lumii.

Una peste alta, la înot mi-a plăcut tare mult. **Sigur că pentru noi, la vîrstă aceea, era mai mult o joacă.** Am învățat să

RECOMAND ORICUI

ACEST SPORT, INDIFERENT DE VÂRSTĂ;
îți pune la treabă ***absolut toți mușchii corpului***, contribuie la crearea unei ***condiții fizice excelente, la procesul de creștere și la menținerea sănătății.*** ÎN PLUS, tuturor copiilor le place să se joace în apă.

De altfel, **ÎNOTUL ESTE CONSIDERAT,** chiar înaintea dansului, ***sportul care are ca rezultat o dezvoltare fizică armonioasă.***

ȘI NU UITA:

**MENS SANA
IN CORPORE SANO**
**(„O minte sănătoasă se află
într-un corp sănătos“).**

înot în toate stilurile: croul (liber), spate (care îmi plăcea cel mai mult), bras și fluture.

Și acum, când am timp, merg și înot cu plăcere. E un mod de relaxare și de întreținere la care apelez chiar și în timpul turneelor de tenis la care particip. Ce bine mi-a prins că am învățat devreme!

Așadar, aventura mea sportivă a început în apă, iar după prima participare la o competiție oficială m-am visat campion la înot. **Dumnezeu** însă mi-a oferit altceva. De multe ori, se întâmplă ca performanțele să apară într-un alt domeniu decât cel în care ai început. Important e **să-ți placă** ce faci, să crezi în șansa ta și în puterea de a-ți atinge obiectivul. Pentru că întotdeauna, indiferent că vorbim despre sport sau despre orice altă profesie, trebuie să-ți stabilești un obiectiv clar, **să ai un vis**, să-ți păstrezi credința și să te lași îndrumat.

EXERCITIU

Practică vreun sport? Dacă da, ce anume și de ce? Iar dacă nu, ce sport îți-ar plăcea să faci?